

התוצאות לא איתרו לכוא:

● בכל רחבי העולם פשטה הידיעה ה־מרעישה כי במדינת ישראל נעשה נסיון לשכור את ידו של האיש שריתק את הערצת חובבי המוסיקה בחמש יבשות מאו הופיע, לראשונה בפני קהל אחוז התלהבות, בהיותו בן ארבע וחצי. הידיעה הוסיפה קו נוסף לתמונה הכללית, המצוירת בשקידה על־ידי עתונים עוינים, של מדינה יהודית פאשיס־טית, תוקפנית ומפירת שלום.

● דוד בן־גוריון התנצל אישית באוני הכנר, הבטיח להיות נוכח אם יואיל לנגן את היצירה הגרמנית, נוף בדרך זו בצורה חריפה בשני שרי ממשלתו שהתערכו בחור פש האמנות.

היחיד שלא התפעל, כנראה, מכל הענין: יאשה חפץ עצמו.

תעשייה

קצר חשגלי

כל חייל יודע כי שק־חול מגן מפני כדור רים ביתר יעילות מאשר פלדה. הכדור מכה בפלדה, לעתים חודר דרכה. אולם החול שבשק אינו מתנגד, מניח לכדור לחדור ל־תוכו, עוצר אותו בגמישותו לפני שהגיע למטרתו.

מטתו של אריה שנקר בהתאחדות־בעלי־

לרכו במשרד־הפנים את השטח החשוב הזה. המועמד הטבעי לריכוז עניני המימשל החדש: נעמן סתוי.

בי. גיי. נדרהם. כשמטר רוקח את תכניו לעתונאים, בפשטות המעשית האופיינית לו, השתררה תדהמה מוחלטת במשרד ראש הממשלה. בריתחה הראשונה החליט בי. גיי: לדחות את ביצוע כל התכנית לחצי שנה, כדי למנוע את הרושם כאילו הציונים־הכל־ליים הם שגרמו להקלה זו בחיי הערבים.

אחר עבר בי. גיי. להתקפה נגדית מוחצת. טען הוא כישיבת הממשלה, בתמימות משכ־נעת: המושלים החדשים בשטחים הערביים לא ימלאו רק את שליחותו של שר אחר, הממונים במחוזות היהודיים, אלא יהיו, ל־מעשה, באי־כוח הממשלה כולה. הם יטפלו בעניני האוצר, הפנים, הדתות, החינוך, הכ־טחון. לאן יגיעו הדברים אם כל שר ידרוש לעצמו את המרות עליהם? קיצורו של יבר, כדי למנוע סכסוכים בעתיד, מוטב העביר את כל הענין למשרד ראש־הממשלה. שהוא ימנה את המושלים ויתן להם הוראות הממשלה קיבלה הגיון זה, קטלה במחירי־דת את תכניתו של ישראל רוקח, שהיתה חוללת מהפכה ברחוב הערבי. הקובע המ־שי נשאר, כמו עד כה, יהושע (גיש) פל־י, יועצו הפעלתני, שזנאה־פרסומת, של אש הממשלה.

לעצור וזמני. אנות הפרשת הנזרות ביות, במלהמה בין מפא"י והצ"כ נסתיימה כנצחון מהדהד של בי. גיי.

הקהל הרחב שמע את הכרות ישראל רוקח לפני שבעה שבועות, כי יש ברצונו לבטל את המימשל הצבאי באזורים העיקריים, ל־רכז במשרדו את המימשל האזרחי (העולם הזה 808). אולם רק מעטים ידעו מה הסתתר מאחורי הכרזה זו. מעטים אלה הבינו מדוע הרתיחה ההכרזה את דמו של דוד בן־גוריון.

רעיון גאילני. יוזמה של ההכרזה היה נעמן סתוי. לטעבר קצין גבוה במשטרה, אחר־כך מושל צבאי באזור נצרת. סתוי, נעים ההליכות נשאר מחוסר ידידים במשטרה ובמחלקות המטפלות בעניני הערבים, גאלץ להתפטר לפני חודשיים. הוא ביקש אפשרות חדשה להפעיל את כשרונו ונסיגונו ברחוב הערבי בקשה זו הולידה בלבו רעיון גאילני.

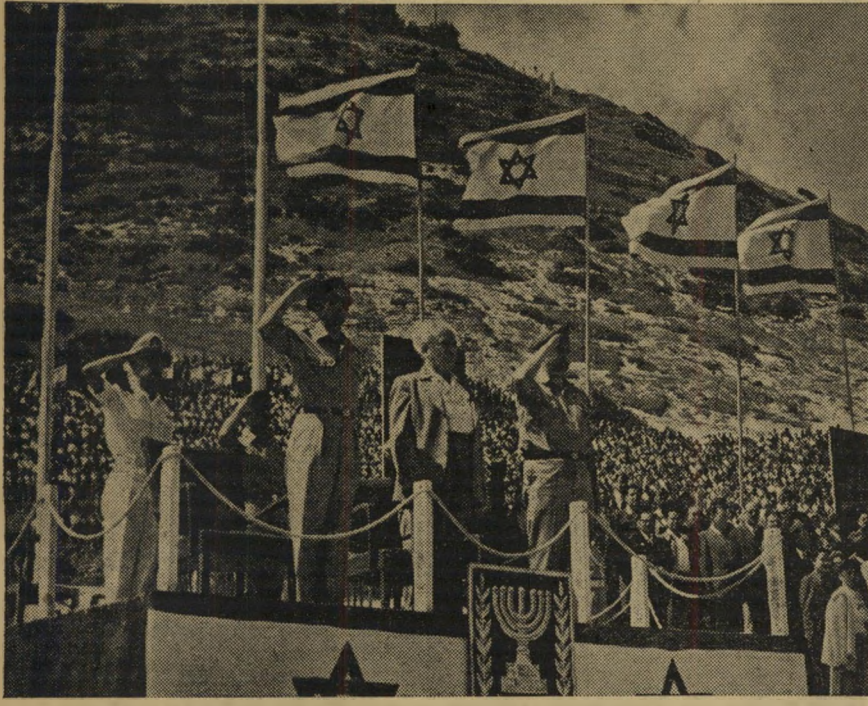
הוא פנה לישראל רוקח, שר־הפנים, העמיד את עצמו לרשותו, גילה לו כי במשרד ראש־הממשלה הוכנה תכנית לכיטול המימ־של בצפון, החלפתו במימשל אזרחי. גילוי זה עורר מיד הצעה מעשית: מדוע יחכה שר־הפנים עד שבן־גוריון יודיע את הדבר, יזכה בכל האהדה של הערבים, הרואים בכי־טול המשטר הצבאי ישועה והצלה? אם יודיע רוקח עצמו על כך מיד, יזכה הוא באהדה זו, יטול את היוזמה לידי, יצליח

בפתחת כנס הארגון: ישראל רוקח יהיה ראש הממשלה הבא! אמר בציניות איש מנגנון הסתדרותי: הציונים הכלליים אינם מבינים כי גם אם היו משיגים רוב מוחלט ומרכיבים ממשלה לא היה השלטון המעשי בידיהם. כוחה המשקי והכלכלי של הסתדרות ומוסדותיה היה משתק את הארץ הזאת לפקודת מנהיגי הסתדרות בכל רגע ורגע. המפעלים המשקיים של הציונים הכלליים, במידה שהם קיימים, אינם מהווים חטיבה אחת. המפלגה היא גוש של אינטרסנטים שר־ינם, שלא תמיד מטרותיהם שוות. לעיתים פועלים בעלי המלאכה בניגוד למטרותיהם המוצהרות של בעלי התעשייה, והסוחרים גאל־צו לפנות למשרד המסחר והתעשייה, עוד כשהיה בידי שר מפא"י, להביא בפניו דרי־שות שהיבואנים דחו אותן. כל אלה הם חב־רי מפלגת הציונים הכלליים. מפא"י ידעה לנצל מצב זה היטב, היתה מוכנה להיענות לדרישותיו של גוף אחד כדי לגרום נזק לגוף שני, לשפסף ידיה בנחת לשמע המריבות שפרצו כתוצאה מצעדה זה בהנהלת הצ"כ.

מעוטמים

הגרוע הגדול

המאבק הגדול על גורל 175 אלף ערבים (ועל קרוב ל־100 אלף בוחריהם) הגיע השבוע

מ. מ. אלוף פקוד הצפון, שר הכטחון, הרמטכ"ל על כמת ההצדעה

התעשייה זכר כלל זה, כשתיכנון את תכניו באספה הכללית שהתקיימה, סוף סוף, הש־בוע. הוא נכנע בקלות רבה לכל דרישות האופוזיציה בנוגע לניהול הטכני של האסיפה, הסכים לחשאיות הבחירות, להקמת ועדה פאריטטית משותפת. כל הועדות, וגם ה־נשיא אריה שנקר עצמו, נבחרו פה אחד.

האופוזיציה, חסרת הנסיון, היתה שיכורת הנצחון. היה נדמה ששברה את כל ההת־נגדות. ותוך כדי כך לא שמה לב שנשארה ילפתע ללא כוח־מחץ — מאחר שכל דרי־שותיה העניניות נתקבלו, שוב לא היה לה במה להלהיב את התעשיינים המפוקחים.

הכל מולבד אחד. באותו רגע עוררו כוחות השמיים למשטר הישן. ברגע המכריע, בדיוק כשהנאומים החלו מתלקחים, אירע קצר חשמלי. על הבמה פרצו להבות אש. מכבי־האש כיבו את הדליקה בנקל, אולם מארגני האספה מצאו עילה לדחייתה. חמש שעות יקרות נגזלו מן הויכוח.

משנתאספו התעשיינים למחרת היום, היתה האוירה בלתי־מחושמלת לחלוטין. הנאספים לא התלהבו עוד, התפנו לעבור בקפדנות על רשימות המועמדים. ואו הגיעו רובם למסקנה כי המועמדים החוקיים והמנוסים ה־יותר נמצאים ברובם ברשימת המשטר ה־ישן, במעוטים ברשימת המהפכנים שנקראה לעתיד התעשייה.

יום שלם נמשך מנין הקולות. שני אנשי המשטר הישן, שמעון בזרנו (עטים) ואברהם קליר (ארגמן), צעדו בראש, כשאחריהם במרחק לא רב, מקס רוזן, איש הקו החדש. בסך הכל ניצחה רשימתו של אריה שנקר ביחס של 17 ל־3. שלושת אנשי המהפכה שנבחרו היו נבחרים, מן הסתם, גם בלי המהפכה.

אמנם, פלמון חפץ לצאת לאנגליה, להש־תלם בכמה מקצועות. עתה נאלץ לדחות את נסיעתו לזמן־אחר. הסיבה: אם יתפטר מתפקידו כיום, אין ספק שהצ"כ ידרשו להחליפו באיש משלהם, דבר שהיו יכולות להיות לו תוצאות בלתי־נעימות (למפא"י) בבחירות הבאות.

טרור

חפץ לא התפעל

אחרי שהודיע יאשה חפץ כי ינגן את יצירות ריכרד שטראוס על אף בקשת שני שרי ממשלה (העולם הזה 808), הוועקה משטרת ירושלים. היה ברור כי חוגים קנאיים ינסו לנקום בכנר.

הקונצרט הגורלי עבר בשקט, נסתים במ־חיות כפיים סוערות, כרגיל, (תירץ אחד העתונים: הקהל חשב כי החלק השני של שטראוס היה יצירה אחרת). בלב השוטרים פרצה אנהה של הקלה, כשנכנס חפץ בן ה־52, בלויית כמה מלויים מוסיקאיים, למ־כונית שהובילה אותו למלון המלך דוד.

אולם כאן קרה אשר מוכרח היה לקרות, אחרי ששרי הממשלה עצמם הוסיפו שמן למדורה: אלמוני התנפל על הכנר, פצע במוט ברזל את ידו היקרה מפז, נמלט.

אותו לילה נדדה השינה מעיני כמה קציני משטרה גבוהים במשטרת ישראל. מאו פיצוץ הצירוף הסובייטית לא נחלה כשלוון כה חרוץ. איש לא יכול היה להסביר מדוע נשאר הכנר העולמי, שעמד אותו רגע ב־מרכז סערה ציבורית גועשת, מחוסר הגנה שעה קלה אחרי שניגן את היצירה שגרמה לסערה.

* המיבוטחת בסכום של 300 אלף דולאר.

